

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **A. B.**
zastoupen Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
advokátní kancelář se sídlem v Praze 7, Ověnická 78/33

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, čj. OAM-644/ZA-ZA15-P10-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalovaný správní orgán rozhodl dne 31. 1. 2017 o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to s odkazem na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
- 2. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal podstatné skutečnosti správního řízení, kdy žalobce ve své žádosti ze dne 3. 12. 2014 uvedl, že je státním občanem Kyrgyzské republiky,

stejně národnosti, je svobodný. Zde v Praze žije jeho teta, sestřenice a bratranec. Do r. 2009 žil v B. v Kyrgyzstánu, poté v Polsku. Původně byl muslim, nyní spíše ateista. Nikdy nebyl politicky organizován. Má SŠ vzdělání, pracoval jako barman. K důvodům své žádosti uvedl, že jeho otec byl silně věřící, chtěl, aby dodržoval váhabské zvyky jako on, toto matka odmítla a žalobce též. Když protestovali, otec je bil a ponižoval. Blízké město Oš bylo centrem střetu Kyrgyzů a Uzbeků, chtěli tuto část Kyrgyzstánu připojit k Uzbekistánu. Když už matka nemohla s otcem vydržet, vycestovali pryč. Letěli do Moskvy a odtud jeli vlakem do Polska. Tam ale zůstal sám, matka s ním od r. 2011 nežije, odjela do Kazachstánu, tam ji otec našel a zbil, měla zlomená žebra. Volala, že se musí postarat sama o sebe, žalobce žil do r. 2013 v Polsku nelegálně, jediné příbuzné má zde v ČR. Byl v Polsku v dětském domově, kde to bylo strašné, dostal se do psychických problémů, v noci ve spánku křičel, začali si na něho stěžovat, pak dostal pouta a deportovali ho do Varšavy, měl letět do Minsku, chtěli ho tam nechat samotného, Bělorusko to odmítlo. V Polsku čekali, až mu bude 18 let a jeho žádost zastavili. Chtěl by tu zůstat a žít s příbuznými. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní řízení. Bojí se svého otce, ten z něho chce udělat wahábitu, v současné době mnoho mužů odjíždí bojovat do Sýrie a Iráku, podle někoho se po návratu budou snažit teroristickými způsoby ovlivnit chod Kyrgyzstánu. Žalobce trpí psychickými problémy, v noci bučí ze spaní.

3. Dále žalovaný v rozhodnutí odkázal na provedený pohovor ze dne 13. 3. 2015, kdy žalobce uvedl, že v Kyrgyzstánu chodil do obecné střední školy v Jalalabadu, pak se asi v r. 2008 přestěhovali do B. Otec je bil a z toho období má psychické problémy, v B. již bydleli jen s maminkou, chtěli ale odjet, nejdříve odjela ona a žalobce ji následoval. Odjela v r. 2009, on bydlel u tety asi tři nebo čtyři měsíce a pak odjel také. V Polsku měl vízum, od r. 2011 matka odjela a on tam zůstal sám, asi dva roky tam pobýval nelegálně. S otcem není v žádném kontaktu, matka je zřejmě v Moskvě. Matka mu řekla, že odjíždí do Kazachstánu prodloužit pobyt, ale pak volala, že ji tam otec našel a zbil ji, měla nějaké zlomeniny. V té době on studoval. Za matkou nechce jet, protože se bojí otce, že by ho našel, v Evropě má klidný život. Teta, s níž zde bydlí, je sestra matky, má zde trvalý pobyt. Žalobce se trvale neléčí, ale již dvakrát vyhledal pomoc psychologa. K předloženým článkům žalobce uvedl, že přinesl článek o chlapci, který prošel násilím a k dalšímu článku uvedl, že by podobný problém mohl nastat v Kyrgyzstánu. Článek „Společenská nadace DIA“ dokládá, že se s matkou obraceli o pomoc ohledně domácího násilí, o tom, že probíhalo, dokládají i výpovědi sousedek. Hlavním důvodem toho, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu v ČR je to, že zde má blízké příbuzné, návratu zpět se bojí kvůli otci a nestabilní situaci v zemi původu. Navráťivší se vojáci by mohli chtít vytvořit z Kyrgyzstánu islámský stát, toho se žalobce obává. Je ve složité situaci kvůli svým psychickým traumatům, vrátit se zpět nechce, chce být zde a prospěšný. Policie a úřady v zemi původu jsou zkorumpované, otec měl zákaz se k nim přibližovat a stejně k nim chodil a docházelo k násilí, Kyrgyzstán je malá země a nejde někam odejít a toto vyřešit.
4. V žalobou napadeném rozhodnutí dále správní orgán konstatuje, že si opatřil pro účel posouzení situace v zemi žalobce zprávy, které konstatuje na str. 4, 9 a 13. S těmito podklady byl žalobce dne 6. 12. 2016 seznámen, k tomu uvedl, že má práci, matka nyní žije v Turecku.

II. Žalobní argumentace

5. Žalobce podal dne 9. 3. 2017 blanketní žalobu, v níž namítal porušení §§ 3, 50, 52 a 68 správního řádu, uvedl, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12, 14 a 14a) zákona o azylu.
6. V doplnění žaloby pak je uvedeno, že hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu jsou jeho obavy z násilného jednání otce, který jeho a jeho matku v Kyrgyzstánu fyzicky napadal a ponižoval, matku i po rozvodu a ochrana ze strany státu byla nedostatečná. Další důvod pak žalobce spatřuje v obecné situaci v zemi původu, zejména spočívající v korupci. Původně byl žalobce muslimem, nyní je spíše ateistou. V zemi původu žil do r. 2009 ve městě B., poté pobýval do r. 2014 v Polsku, kde žádal o azyl. Do ČR přicestoval v r. 2014, jeho zdravotní stav není dobrý, má psychické problémy, spojené s posttraumatickou stresovou poruchou z důvodu násilí svého otce, což doložila zpráva MUDr. D. S. Otec žalobce byl silně věřící a od rodiny vyžadoval dodržování stejných zvyků, byl členem učení wahábismu a ze syna chtěl mít vojáka islámu, který by měl odjet bojovat do Sýrie a Iráku. V této souvislosti pak žaloba odkazuje na sociální skupinu branců ve smyslu § 12 písm. b), k níž se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2008, pod čj. 5 Azs 18/2008, a žalobce si je vědom, že daný případ se týkal Alžírsko, v obecné rovině však je přesvědčen, že ho lze vztáhnout i na jeho případ. Věc pro něho může znamenat ohrožení na životě a zdraví ze strany přívrženců hnutí wahhabistů. Trest za odeprání vojenské služby pak je vyložen rozsudkem SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015, který se zabýval výkladem čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice EU č. 2004/83. Žalobce má zhoršené postavení v kyrgyzské společnosti, která je většinou muslimská.
7. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný nezohlednil jeho soukromý život, v současné době je zaměstnán jako ochranka, chce žít normální život v ČR, má zde rodinné vazby – tetu. Svůj rodinný život jinde realizovat nemůže. Jeho matka se vrátila do Kyrgyzstánu za účelem prodloužení pasu a poté uprchla do jiného státu, se synem v kontaktu nebyla, otec ho týral. Nemožnost realizace rodinného života ve vlasti je doplňkovým kritériem pro udělení doplňkové ochrany, což plyne jak z české, tak evropské judikatury – zásah do rodinného života může za určitých okolností představovat porušení mezinárodních závazků ČR ve smyslu § 14 (zde soud doplňuje, že žaloba má zřejmě na mysli § 14a), odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žaloba v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009.
8. K lékařským zprávám o zdravotním stavu žalobce žaloba odkazuje na znění § 3 správního řádu, s tím, že žalovaný neposoudil objektivně podklady, když nevyzval žalobce, aby tyto doplnil, pokud hodnotil špatný psychický stav na základě lékařské prohlídky MUDr. S. v rozporu s dalšími nálezy. V Kyrgyzstánu osoby se zdravotním postižením nalézají obtížně zaměstnání, v psychiatrických léčebnách existují nestandardní podmínky. Žalobce již osm let nebyl v zemi původu a s ohledem na jeho zdravotní stav by mohlo dojít k jeho ponižujícímu zacházení. Nucený odjezd u psychicky nemocného způsobuje riziko vážné újmy dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.
9. Ještě před jednáním soudu byly do spisu doloženy písemné podklady, a to jednak psychologická zpráva Mgr. M.-B., klinické psychologky, ze dne 14. 6. 2017 s popisem žalobcových sdělení, s tím, že zažil dlouhodobý stres, trauma z domácího násilí, má noční můry, s doporučením stabilního a bezpečného prostředí. Dne 17. 8. 2017 pak soud

obdržel čestné prohlášení tety žalobce o její péči o jeho osobu a poskytování psychologické podpory pro úspěšnou integraci na zdejším území.

III. Vyjádření žalovaného

10. Dne 28. 4. 2017 soud obdržel vyjádření žalovaného správního orgánu, které nesouhlasí s namítaným porušením správního řádu, zákona o azylu či uvedenými články Úmluvy. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, informace o zemi původu, v neposlední řadě ale i samotné rozhodnutí ve věci. Správní orgán je přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil a též zabezpečil dostatečné podklady. Žalobce nebyl a není členem žádné politické strany, organizace či hnutí, v zemi původu měl mít problémy s otcem, od těchto obtíží je však již značný časový odstup, po rozvodu rodičů již s otcem kontakt neudržoval. Žalobce je již plnoletý, samostatný, pracující, proto v případě návratu do země původu nemusí s neoblíbeným otcem sdílet společnou domácnost, čímž předejde možným obtížím. V Kyrgyzstánu také žije jeho teta. Již v Polské republice, kde žalobce před několika lety žádal o mezinárodní ochranu, tato nebyla přiznána, žil po odjezdu matky samostatně.
11. Žalobce nelze považovat za brance v pravém slova smyslu, neboť Islámský stát není mezinárodně uznaným subjektem, nejedná se tak o klasickou službu v pravidelné armádě, o splnění občanskoprávní povinnosti osoby vůči státu a v současné době lze jeho možný výkon v tomto uskupení považovat za pouhou nedoloženou fikci.
12. K zdravotnímu stavu žalobce sdělil, že se aktuálně neléčí, trvalou léčbu nařízenou nemá, mívá problémy během spánku – bučení, avšak byl schopen cestovat samostatně i v minulosti. V napadeném rozhodnutí se správní orgán zabýval soukromým a rodinným životem žalobce podrobně, včetně jeho zdravotního stavu jak před vycestováním ze země původu, tak i následně, opodstatněnost pro udělení azylu však neshledal, neboť humanitární azyl je udělován na základě výjimečných a mimořádných okolností, např. bezprostředně ohrožující onemocnění, což však není případ žalobce, nyní dokonce zaměstnaného jako „ochranka“. S přihlédnutím ke všem okolnostem případu se žádost žalobce jeví jako účelová s cílem legalizace pobytu, na území ČR žalobce neměl upraven pobyt žádným způsobem v souladu se zákonem. Podmínky jednotlivých forem mezinárodní ochrany nesplňuje a žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Při jednání soudu dne 24. 9. 2018 pověřená pracovnice žalovaného namítala, s odkazem na veškerá dosavadní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, opožděnost doplnění blanketní žaloby s ohledem na datum jejího podání. V případě meritorního projednání zástupkyně spatřuje dvě skupiny žalobních námitek, a to jednak vůči okolnostem, které byly předmětem správního řízení, jednak vůči dalším, rozšiřujícím, které nebyly jeho předmětem, neboť je žalobce vůbec neuváděl – zde pak především obavy z nástupu na vojenskou službu v Islámském státu. Na tyto námitky nemohl žalovaný v napadeném rozhodnutí reagovat, neboť nebyly ve správním řízení uplatněny. Zdravotní stav žalobce byl dle přesvědčení správního orgánu hodnocen dostatečně, na několika stranách rozhodnutí bylo pojednáno jak o jeho zdravotních problémech, tak o rodinné situaci podrobně, a to jak z pohledu případného udělení humanitárního azylu, tak i doplňkové ochrany. Pokud žalobce namítá nedostatečnost podkladů, měl jistě možnost navrhnout

jejich doplnění, tak však v průběhu správního řízení neučinil. To, že se v daných podkladech příliš nehovoří o problémech, které žalobce tvrdil, vyplývá ze skutečnosti, že tyto nejsou pro danou zem typické, záleží zejména na právním řádu, vztahu k lidským právům a dalším otázkám. To, že žalobce nemá v zemi původu příbuzné, krom despotického otce a nemá cestovní doklad, ještě nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, je pravdou, že cesta získání pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců je náročnější než žádost o mezinárodní ochranu, avšak i taková možnost zde existuje. K již vyřčenému závěrečnému návrhu pak zástupkyně doplnila, že náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtuje.

14. Zástupkyně žalobce poukázala na nedostatečné zjištění stavu věci s ohledem na individuální situaci žalobce, zejména jeho nedobrý zdravotní stav, neboť trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Z pohledu mezinárodních zásad došlo k nedostatečnému zhodnocení jeho soukromého života, zejména z pohledu § 14 zákona o azylu. K procesnímu návrhu žalovaného zástupkyně konstatovala neporušení dobré vůle. Žalobce sám uvedl, že mu ve vlasti před dvěma lety zemřela babička, nemá tam již blízké příbuzné a přátele, nemá se kam vrátit. K problémům psychiky uvedl, že bere léky, bez kterých řádně neusne, v České republice si již zvykl, i na evropský způsob života, návrat do vlasti by zcela jistě zhoršil jeho psychiku, neboť by to pro něho bylo traumatické. K podkladům žalovaného pak zástupkyně připomněla, že se nezabývají situací žalobce, i zpráva o sociální a genderové situaci se vztahuje spíše k problémům jeho matky, nicméně on měl své vlastní důvody, které směřovaly jak k § 12, tak ale zejména k § 14 či doplňkové ochraně. Z informací pak vyplývá, že případná integrace navrátilčího se žadatele o mezinárodní ochranu hodně záleží na rodinné situaci a vztazích, zde pak spatřuje důvod k úvaze o humanitárním azylu. Žalobce má příbuzné pouze v ČR, zákon o pobytu cizinců má ve svém ustanovení § 67 na mysli mladší či starší osoby, situace pak je odvislá od úvahy žalovaného, nehledě na skutečnost, že žalobce nemá cestovní doklady. Zástupkyně žalobce trvala na návrhu zrušení napadeného rozhodnutí, účtovala náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby, dvě paušální náhrady a DPH.
15. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.
16. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o

azyly.

18. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

19. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

20. Po projednání a přezkoumání věci soud konstatoval, že výzvu k doplnění žalobních bodů zaslal žalobci ještě v situaci ne zcela dořešené judikatury NSS a s ohledem na učiněnou výzvu k doplnění, které žalobce následně splnil v dané lhůtě, nespátril soud podmínky pro odmítnutí žaloby. Dále se tedy soud zabýval důvodností žalobních námitek. Jednak konstatuje, že podklady, které monitorují situaci v zemi původu žalobce, shledal aktuálními, pocházejícími z různých zdrojů a zcela dostatečnými. Žalobce s nimi byl řádně seznámen a měl možnost jejich doplnění. Jak žalovaný konstatoval na str. 2 a 3 žalobou napadeného rozhodnutí, s materiály, které žalobce doložil ke svým tvrzením, řádně pracoval a tyto zhodnotil. Žalobcem předložený článek byl přeložen do českého jazyka. Konečně, na str. 4 a 5 žalovaný konstatoval i vyjádření zástupkyň žalobce, jimi uváděné skutečnosti byly následně rovněž hodnoceny.

21. Soud dále přezkoumal správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí ve věci, konstatoval, že žalovaný na str. 1 – 5 podrobně popsal obsah správního řízení, tedy skutečnosti, které žalobce postupně uvedl a vypověděl. Podmínkami naplnění důvodů poskytnutí azylu dle § 12 zákona o azylu se žalovaný velmi podrobně zabýval na str. 6 – 11 rozhodnutí, řádně odůvodnil, proč nemůže hodnotit žalobcem uvedené skutečnosti jako azylově relevantní z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a

svobod, zejména pak ovšem z důvodů odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Zhodnotil, proč nelze domácí násilí bez dalšího podřadit pod uvedené důvody § 12 písm. b) zákona o azylu, definoval možnost zařazení žadatele pod pojem sociální skupiny a rovněž logicky osvětlil, kdy je možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, tedy, s odkazem na § 2 odst. 6 – kdy musí být původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo jeho podstatnou část území, a též, pokud jím je soukromá osoba, lze-li prokázat, že stát, strana nebo organizace, stát kontrolující, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým konáním, žalovaný zde odkázal na rozhodnutí NSS č. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004. Na str. 7 – 11 pak žalovaný velmi podrobně, s odkazem na podkladové materiály, zhodnotil jak situaci v Kyrgyzstánu co do právní úpravy ochrany před domácím násilím, tak podrobně reagoval na tvrzení náboženského podtextu v návaznosti na tvrzenou agresi otce vůči matce žadatele a žadateli samému. Toto odůvodnění žalovaného považuje soud za zcela vyčerpávající a s ním se plně ztotožňuje, jakož i s učiněným závěrem azylové nerelevance tvrzení žalobce ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se v uvedeném smyslu zabýval i situací v Kyrgyzstánu a tvrzeným nebezpečím, plynoucím z existence extremistických buněk s účastí Kyrgyzů na bojích v Sýrii, hodnotil i žalobcem předložený článek (str. 10), uzavřel, že tyto skutečnosti se nijak konkrétně k situaci žalobce nevztahují a soud dává žalovanému za pravdu i v tomto směru. Na str. 11 se pak žalovaný, dle přesvědčení soudu, řádně vypořádal i s žalobcem namítanou otázkou zdravotního stavu, připomněl, že zdravotní systém v ČR je jistě na vyšší úrovni, než péče v Kyrgyzstánu, což však ještě samo o sobě nemůže zavdat důvod pro aplikaci ust. § 12 zákona o azylu.

22. S ohledem na konkrétní situaci žalobce a znění ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu je patrné, že žalobce nemá na zdejším území osobu, kterou by bylo lze pod uvedená ustanovení podřadit, podmínky těchto ustanovení proto žalobce nesplňuje a závěr žalovaného je souladný se zákonem o azylu.
23. Na str. 12 – 14 se správní orgán vypořádal se správní úvahou možné aplikace ust. § 14 zákona o azylu, tedy s možností udělení azylu humanitárního charakteru. Žalovaný předně uvedl, že se zabýval celkovou situací žadatele, který je dospělou, svobodnou, plně právně způsobilou osobou, schopnou vykonávat práci a zajistit si tak své potřeby. K problému zdravotního stavu žalobce pak vyplynulo z jeho sdělení, že se trvale neléčí, MUDr. D. k z Institutu neuropsychiatrické péče hodnotil stav jako poruchu spánku, MUDr. D. S. uzavřela stav jako posttraumatický stresový syndrom, bez uvedení konkrétní psychofarmakologické léčby, konstatuje, že jmenovaný není schopen cestovat. Správní orgán však vcelku logicky uvedl, že si na takové obtíže žalobce předtím nestěžoval, naopak dokonce samostatně cestoval, dva měsíce před tím si MUDr. D. na nic podobného nestěžoval. Správní orgán uzavřel, že nezlehčuje žalobcovy problémy, nicméně neshledal žádné onemocnění, které by žalobce bezprostředně ohrožovalo na životě, či by mělo zásadní dopad na kvalitu fungování jeho každodenního života, či by znamenalo finančně, technicky či odborně náročnou léčbu, která by byla pro žalobce zásadní a nenahraditelná. Žalovaný dále popsal současný způsob života žalobce a neshledal pro případ návratu do vlasti situaci, kterou by bylo možné ze zdravotního hlediska hodnotit jako azylově relevantní z humanitárního pohledu. Ve světle dosavadní judikatury je soud přesvědčen, že bylo případně na žalobci, aby doložil závažnější zdravotní problémy, k jeho žalobní námitce pak soud považuje za dostatečné zhodnocení

dalšího vývoje jeho zdravotních problémů vcelku logický závěr správního orgánu v tom směru, že se závažnějšími zdravotními problémy by žalobce zcela jistě nemohl vykonávat zaměstnání „ochranky“, a soud takovému závěru přisvědčuje.

24. Strana 14 – 20 obsahuje rozsáhlé hodnocení situace možného návratu žalobce do země původu, a to zejména z pohledu ust. § 14a zákona o azylu, tedy z pohledu situace případné hrozby vážné újmy, která je rovněž v zákoně vcelku jasně definována (viz shora). V jednotlivých odstavcích uvedených stran rozhodnutí se žalovaný postupně vypořádal se všemi situacemi, předpokládanými zákonem, konkrétně pak odst. 2 – písm. a – d citovaného ustanovení, řádně a obsáhle zdůvodnil, proč žalobce není ohrožen reálně vážnou újmou, spočívající v uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Uzavřel, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazy ČR a toto řádně odůvodnil, rovněž s tímto odůvodněním správního orgánu se pro jeho podrobnost a vcelku vyčerpávající obsah soud ztotožňuje.
25. V dalším pak soud reagoval na žalobní námitky, které byly uplatněny v soudním řízení, jako první je námitka, že žalobce je prakticky příslušníkem sociální skupiny branců, z pohledu náboženského důvodu, zde však soud připomíná, že NSS ve své judikatuře takovou možnost připouští, nicméně za splnění určitých konkrétních okolností, které v případě žalobce nejsou reálně dány a dosud nenastaly, připomíná pak i vhodné vyjádření žalovaného v tom smyslu, že Islámský stát není mezinárodně uznaným subjektem a o klasickou službu v pravidelné armádě se tak nemůže jednat. Z uvedeného pohledu je pak jako nepřiměřené hodnoceno soudem i připomenutí cit. rozsudku SDEU.
26. K otázce soukromého a rodinného života žalobce rovněž žalovaný zaujal reálné stanovisko, žalobou odkazované rozsudky NSS pojednávají sice o ochraně práv, plynoucích z čl. 8 Úmluvy, avšak vesměs s připomínkou, že pouze dlouhodobý zákaz pobytu na zdejšími území může v některých případech znamenat nepřipustný zásah do soukromého a rodinného života žadatele, dle přesvědčení soudu to není případ žalobce. Pokud pak žaloba namítá, že v psychiatrických léčebnách země původu jsou neúnosné podmínky a žalobci by tak mohla vzniknout vážná újma na zdraví, soud připomíná, že nikdy nepředložil natolik závažné sdělení o svém zdravotním stavu, které by mělo a mohlo být hodnoceno jako vážná potřeba ústavního léčení a je nepřipustným předjímáním situace, že by v případě návratu do země původu se měl zdravotní stav žalobce natolik zhoršit, že by obdobné léčení bylo nutné. Namítanými podmínkami se proto žalovaný nezabýval opodstatněně.
27. Žalobce netvrdil žádné problémy se státními orgány a institucemi, žalovaný naopak hodnotil i skutečnost (po předložení listin, uplatněných v Polsku), že otec žalobce dal před lety svolení k vycestování syna do zahraničí. Z uvedeného tak plyne a lze, dle přesvědčení soudu, vyvodit závěr, že i tvrzení ohledně nebezpečí, které by mohlo žalobci hrozit ze strany otce, není aktuální a závažné. Soud dodává, že chápe snahu žalobce žít se svými příbuznými, když jeho otec ho dle vlastních slov v dětství šikanoval, matka ho pak zanechala nezletilého samotného v Polsku. Za výše popsanych skutečností je však soud přesvědčen, že svoji životní situaci žalobce musí řešit pomocí instrumentů pobytového práva, nikoliv zákona o azylu, neboť ten dává možnost pomoci žadateli z jiného státu pouze ze zcela taxativně vymezených důvodů vážného pronásledování či hrozby vážné újmy.

28. Ze všech uvedených důvodů spatřil soud po projednání a přezkoumání věci žalobu nedůvodnou, tuto pak, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal. O odměně právního zastoupení žalobce, kterému soud zástupce ustanovil, rozhodl soud samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně